

CSILLÁGKÁPU
A BIRODALOM ALKONYA

I. felvonás

A Lángtenger
Hadművelet

8. fejezet

Menedék

Négyen maradtak, ellenséges területen, egy súlyos sebesülttel. Ilyen körülmények között még a legoptimistább ember sem mondhatná, hogy „*Ki fogunk jutni innen!*”, különösen James nem. Tudta, hogy O'Neill elugrott az utolsó pillanatban, a többiek pedig már elég messze voltak. Tehát a mentés, ha félig is, de sikeres volt.

Ha Haigen képes is volt nyolc emberért kockáztatni, már nem fog négy feltehetően halottért. Ők már itt fognak megdöglenni, egy értelmetlen harcban, egy elfeledett szándékért. A kérdés csak az, hogy *hol* és legfőképpen, *mikor*. Mindenki, még Rex is szeretne volna ezt a percet minél későbbre tolni, ehhez pedig mozgásba kell lendülniük, de nagyon gyorsan. Bárki is dobta azt a villanógránátot, még a közelben lehet. Azt már egyikük sem sejtette, mennyire is közel.

A legtöbben csak arra eszméltek fel, mikor egy kékesen izzó plazmanyaláb kezdte hasítani a levegőt, iszonyatos forrósággal becsapódva az egyetlen helyre, ahová nem kellett volna, hogy érkezzon. Kate, Rex, és Shaia egyként bámulták a megtestesült halált, James egyedül csak hallgathatta. Egy ideig, tán egy röpké másodpercig megigézte őket a pillanat, majd harag öntötte el a lelküket, mintha maga az idő lassult volna le. Ha így történt, Shaia számára telhetett a legráérősebben.

Úgy tartják, a halál előtti, utolsó pillanatban nem csak az idő örökkön-örökké járó kereke kerül közel álló helyzetbe, hanem a Halál Szellemének újonnan kiszemelt áldozata előtt még az élete is lepereg. Minden egyes képkocka, az összes fontosabb esemény. Az első pillanattól kezdve, egészen az utolsóig.

Ám a lány semmit sem látott, csupán fájdalmat érzett.

Egyenesen a gyomrát érte a lövés, ezt nem csak a mindent elöntő kín, hanem a sárga szemei is tökéletesen megerősítették. Hogy ezután mi történt, annak ő már nem lett, nem is lehetett a részese. Mindössze egy fájdalmas nyögés hagyhatta el kecses ajkait, mielőtt látszólag élettelenül a talajra borult volna.

- Ne! – kiáltotta a mellette álló Kate, nyomban a tragikus esemény bekövetkeztét követően. Úgy ugrott oda hozzá, mintha nem is érdekelt volna a tény:

Nem ez volt az utolsó lövés.

Bár Rex is sajnálta a szomorú esetet, ő legalább észnél maradt. Ahelyett, hogy keseregve bámulta volna a khaleeshi leányzót, árgus szemeivel a támadó után kezdett leselkedni. Csakhamar meg is lelte az egyetlen, ki felelős lehetett a történetekért. Egy pillanatra sem töprengett azon, hogy mit kereshet itt egyedül egy ekkora hadsereg bármely tagja, hiszen a katona már újfent lőni készült.

Ám a következő pillanatban Rex már keresztül is lőtte a koponyáját. Nem tudta, de alig egy szemhunyasnyi tartamin múltott, hogy ne Kate legyen a következő áldozat. Számára csak ekkor tisztázódtak a történések, csak ekkor állt össze a nagy kép.

Az ori harcos a kavarodásban elszakadt a társaitól, majd bolyongni kezdett. Hirtelen egy leszálló gép éktelen lármájára lett figyelmes, nyomban oda is sietett. Mivel nem volt többje egy villanógránátnál, azt hajította az ellenség, egyúttal James közelébe. Csak akkor mert újfent lépni, amikor már messze járt a sparrow, s akkor el is eresztett egy lövést a hozzá legközelebb lévő idegen felé. Végül célba vett egy újabb ellenfelet, de mielőtt meghúzhatta volna a ravaszt – vagy akárhogyan is tüzellenjen a botfegyverével – már minden elsötétedett.

Rex nem hitt őszintén ebben az elméletben, csupán reménykedhetett mindebben. Az nem jelentené azt, hogy következő pillanatban a szenes parkba lép egy szakasz ellenséges katona, és halomra lövi őket. Mivel ezt nem tudhatja, és még nem is tehet ellene, igyekezett minél hamarabb kizárni magából a lehetőséget. Egyelőre azon kellett fáradozni, hogy mielőbb tovább indulhassanak. Ehhez még tudnia kellett valamit, amit Kate felé fordítva barna szemeit, nem is habozott megkérdezni.

- Hogy van? – a nő ennek hallatán húzni kezdte a száját, majd lesütötte a szemeit. Egy pillanatra, mintha el is keseredett volna, de ekkor megérezett valamit a keze, mely egy csapásra mosolyt csalt az arcára. Alighanem Shaia pulzusa lehetett.

- Még él, de nagyon gyenge. Azonnal orvosi segítségre van szüksége, akárcsak Jamesnek – a férfi nem sokat vett ki ebből a nevéből és a „segítség” szócskán kívül, amit felettébb furcsállni kezdett. *Hát nem hallanak jól a vak emberek?*

- Nekem már nincs segítség... – sóhajtott fel mély fájdalommal a szívében. Mindig is azt hitte, gyors halál éri majd, ha eléri a végzet. Ehelyett ismét átrázta a sors, vakon kell bolyongnia, míg el nem éri az a bizonyos lövés, de ha még túl is éli. *Mit ér majd az élettél?* Hiszen senki, még az ősök sem találtak erre megoldást.

- Ne mondj ilyet, majd kitalálunk valamit – próbálta nyugtatni Rex. Most már nem ő az egyetlen, ki olyasvalamit veszett el, mely nélkül már sosem lehet ugyanaz az élete. Különös, ez mégsem ébresztett benne örömet. Csupán mély keserűséget.

- Nem akarok érzéketlennek tűnni, de előbb jussunk ki innen! Legalább a holnapot éljük meg, Shaia itt fog elvérezni! – közölte Kate élesen, s kétségbeesetten.

- Tudom! – csattant fel a férfi idegesen. – De hová mennünk?

- Egy bunkerbe – vetette fel James, ha nem is láthat már, de még mindig szolgálhat néhány hasznos információval, különösen a város térképe szempontjából. Ugyanis épp efelett állt meg a taktikai asztal holografikus kijelzője, mikor Alex odahívta egy családias, ám nem túl baráti beszélgetésbe – az eddig történetek egyszerűen nem engedték, hogy az lehessen. – Két kilométerre van egy óvóhely, a doch'te helyében oda ástam volna be magamat, ha nagyon eldurvul a helyzet.

S meg kell hagyni, mostanra ez már nem kifejezés.

- És honnan tudod, hogy az Ori még érintetlenül hagyta? Alighanem egy füstölgő kráter fölé érkezünk – vágta rá Kate cinikusan, tudomást sem véve a sérüléséről.

- Lehet, hogy igazad van – foglalt állást Rex a világvesztett társa mellett. – De én még nem írnám le őket. Bátor kis fickók ezek, és még mindig hallani a lövéseket. Egyébként sincs jobb ötletünk. Egy szitává lőtt bunker jobb a szitává lőtt házaknál.

- Legyen, de két sebesülttel nem kockáztathatjuk a feltűnést. Muszáj lesz kettéválnunk – ekkor a nő Vega felé fordította a tekintetét, csak megszokásképp, hiszen már egyáltalán nem lenne szükséges. – James, ugye tudod, hogy hol van?

- A sparrow orra felől Keletre, két felhőkarcoló között van. Az első kilométer után már nem lehet eltéveszteni. Bár innen sem valami egyszerű feladat.

- Remek, egy újabb gyalogtúra – közölte Rex, valahogy nem lelkesedve az ötletért, miszerint gyalog kell odamenniük. – A biztonság kedvéért próbáljunk tartani egy kis távolságot is. Te menj előre Shaiával, a jobb oldali útszakaszon, én bekötöm James

szemét, aztán elindulunk a mellette úgy ötszáz méterre húzódón! – vetette fel a férfi a legjobb ötletért, a lány súlyosabb sérülése miatt megadva nekik az elsőbbséget.

- Akkor mire várunk még?

Néhány percen belül egy fehér, meglehetősen vastag gézdarabot tekert a társa szemei köré, melynek köszönhetően nem csak a szemgödörkből szinte vég nélkül ömlő vér kezdett elállni, hanem a tragikus helyzet is egyértelművé vált. Mindketten tudták, hogy ez idelent felér egy halálos ítélettel, akár csak a tény, miszerint a jófiúk oldalán áll az ember. Többek között ezért sem hagyta magára az ifjabbik Haigent, nekik már úgy is mindegy. A lényeg az, hogy addig húzzák ki, ameddig csak lehet.

„A senkit nem hagyunk hátra” elv alapján együtt, s nem bárányokként szétszéledve.

Alig öt perc elteltével már meg is indultak a láng szabdalta terepen. Rex nem restelt támaszt nyújtani a társának, akinek a lábai tökéletesen épek voltak ugyan, de mégsem mehetett valamiféle támasz nélkül. Akkor pillanatok alatt felbotlana egy kiálló kődarabban, vagy acéllemezen. James bármennyire is ódzkodott a beismerésétől, nagyon is rászorult némi segítségre. Persze mindenki így van ezzel, legalábbis eleinte. Később a legtöbben megbékélnek a helyzettel.

Egy hozzá hasonló, erős akaratú embertől sem lehet másképpen.

Nem tudták, hogy mennyit mentek, csak azt, hogy már egy örökkévalóságnak tartó ideje baktattak a romos úttesten – a doch'te előszeretettel használt kerekeken guruló gépjárműveket is, mivel az egek lassan már zsúfoltabbak lesznek, mint a roppant, javarészt már félbehasított felhőkarcolók közti tágas részek.

Rex a következő léptnél valami gyanúsat halott, olyasféle zörejt, mintha egy másik lábfej rúgott volna félre akaratlanul is egy kődarabot, de nem mellőle, hanem a háta mögül. Pokolugróként tudta, hogy az ilyen esetekben nem szabad kizárnia magából a paranoia sejtelmét és úgy tenni, mintha semmit sem hallott volna. Sok esetben, éppen így harapnak fűbe a legnagyobb harcosok. Lusták hátrafordulni az ezredik alkalommal is, és épp az az egy bizonyul annak, mikor egy puskát meresztettek rá a távolból. Ám Rex mindig is körültekintő volt, ezúttal sem tett másképpen.

És milyen jó, hogy megtette, az a különös mód lőfegyver nélkül maradt férfi már majdnem teljesen beérte őket. Úgy látszik, a csata káoszában döbbenetesen sokan keveredtek el egymástól, sőt, a sors a tetejébe még a kékes plazmát szóró botjukat is kirángatta a kezeik közül. Azonban a világ legősibb fegyverét, a tört, koránt sem.

Bár a Saber osztag valamennyi tagja rendelkezett valamiféle pokoli élesre csiszolt vágóeszközzel, ő mégis a pusztakezes harc mellett döntött, pedig akár le is lőhette volna az ellenfelét. Egy szempillantás alatt kisuhant a társa felől, – aki tudván, hogy mi folyik körülötte, a bevett gyakorlatnak megfelelően hanyatt vágta magát, holtat tettetve (ha már nem harcolhat, legalább ne legyen útban) – majd az ori harcos előtt termett. Ő a feje felé irányozta a szűrőeszközt, mintha csak egy tojást akarna felhasítani vele. Azonban Rex nem volt egy – közönséges – tojás, hamar elkapta a karját, kicsavarta belőle a kést, s egy erőteljes mozdulattal könyökölte állkapcsón az ellenfelét. Annak három foga, és úgy fél deci vére is kiszárgult az ajkai közül, tehát már nem fog sok problémát jelenteni. Biztos, ami biztos, a férfi még a kóma és a

teljes agyhalál közti állapotba jutatta egy halántékrúgással, amint a talajra esett. Immár nem maradt más a tau'ri – azon belül madronai – számára, mint egy diadalittas mosoly, valamit James megnyugtatósa. Akinek merőben más ült az arcán.

- Mögötted! Ketten is! – harsogta halkán, de jól érthetően. Ahhoz nem kellett látnia, hogy a fémes úttestre helyezve a fülét, távolról is meghallja az ellenség lépteit.

A társa ismételen nem akart teketóriázni, és épp időben vette elő a kedvenc egykezes gépkarabélyát, hogy a két harcos előtt léphessen. Ők már nagyon is fel voltak fegyverezve, így csupán egy pillanaton múlt, hogy ne két ori, hanem egy földi – a „tau'ri” manapság „földi” a konyhanyelvben – tetem boruljon a porba, egy hatalmas lyukkal a koponyájában. Rex valahogy már sejtette, innen nem fognak tovább menni ilyen könnyen. Már csak azért sem, mert az két puska golyó nagyon, de nagyon hangos lármát tud csapni egy romokban heverő nagyváros szívében.

A másodpercekkel később felcsendülő hangok alapján teljességgel beigazolódott a sejtése, valaki az ori épp ekkortájt – fene essen a vallási reformációikba – használatos nyelvén törte meg a száraz, igen áporodott levegőt. És nem mondhatott valami jót a hősről, az egyszer biztos. A rövidesen Rex felé hasító plazmalyugatókból kiindulva, ő biztosan ekképp vélekedett, miközben soha nem látott buzgósággal viszonzta a tüzet. Sajnos ebből, a közel száz méteres távolságból már szinte lehetetlen volt pontosan eltalálni a fedezék mögé húzódó célpontjait.

Nem ölhetett meg többet hatnál, mikor kifogyott az első, negyvenes tár.

Hamar berakta a következő, alig néhány centiméteres fémszerkezetet – ekkor már olyan bonyolult volt a belseje, hogy teljességgel nevezhető ennek –, s újfent az oldalirányban a talajba álló fémdarabok mögé húzódó katonák felé fordította a fegyvere rideg csövét. Legalábbis biztosan ezt tette volna, ha nem akad meg még egy rakás ellenségen a szeme. Azokhoz közelebb járt már a puska cső, így őket kezdte el sorozni elsőként. Miután sikerrel leszedte közülük az elsőt, a másik egykezes gépkarabélyt is a kezébe vette, igaz, így csak vaktában tüzelhetett a másikkal szembe harcolókra. De még ennek is elégnek kellett lennie ahhoz, hogy a tömör fedezékek mögött tartsa őket ahelyett, hogy szitává lyuggathatnák.

Egy ideig, tán néhány röpké pillanatig még szerencsésnek is érezte magát, hiszen a sok-sok áldozatot követelő bosszúja így biztosan nem marad el, aztán, pontosan abban a keserű másodpercben, mikor észrevették, hogy egyes egyedül állja a sarat, eszébe jutott a tása, James is. S mikor a bátor katonák közel kétharmada ledobta a botfegyverét, és rohamot indított felé – biztosan így vélhették becsületesnek, ha csak nem voltak valami „zseniális” osztagvezetőik –, egyre csak az járt a fejében:

Nem hagyhatja cserben őt, hisz neki semmi köze a bosszújához.

Saját magát könnyű szerrel feláldozná, eldobná az életét látszólag a semmiért, amely mégis többet jelent már neki, mint minden. Azonban Jamest ne hagyhatja itt egyedül, akkor már biztosan a halál fia lenne. Márpedig egy másik ember sorsa nem száradhat az ő lelkén, koránt sem egy ilyen jelentéktelen dologért. Ebben az egyben nagyon is igaza volt az ezredesnek, aki ki tudja, hol jár már.

- Nyugi, zöldfülű, én elintézem őket – ezt nem azért tette, mert O'Neill ezt mondta neki, hanem a pusztá becsülete nem hagyta, hogy más fizessen azért, amiért csakis

kizárólag ő, és az Ori tehetett. Ezt végiggondolva azonnal a létező legkézenfekvőbb dolgot tette, mi megfordulhat a fejében. A meglehetősen érdekes taktikát választó katonák felé fordította mindkét fegyverét, és az őket fedező társaik ösztüzében kezdte szórni az ólom pusztító özönét. Hamar ádáz öldöklés vette kezdetét.

Ahol egyik kékes és narancssárgás fénysugár – nyomjelzőtöltények – hasította a levegőt a másik után. Egyetlen biztos pont, Rex körül mozogva. Az ellenséges lövedékek elől egy macska ügyességével kitérő férfi könnyű szerrel szedte az áldozatait a halál ezen ádáz mezején, miközben a kékes plazmalyalábok néhol csak centikra süvítettek el az oldala, lábai, valamint a halántéka mellett.

Viszont a lőszer még ebben a korban is rendkívül véges, akárcsak a botfegyverek energiaszintje, bár azok még messze a toppon voltak. Elvégre több száz lövés leadására van kapacitásuk, míg ezen két parányi fegyverek csupán negyvenre, ezt a teljesítményt a férfi által magával hozott táruk töldják ki, messze ezer fölé. Ezzel szemben az ellenség kénytelen eldobni a botot, és egy újabbak kiragadni az egyik elesett bajtársa kezei közül. Ennek köszönhetően a tau'rik fegyvere bizonyul a jobbnak e téren, viszont mégis akad egy jelentős hátrány: a tárukat el is kell érni, és be is kell tölteni, mielőtt újra kezdetét vehetné a sebes ólomzár.

Rex gyorsan, szinte már a fizika határait meghazudtolóan tudta kicserélni az ürest a csordultig lévővel, de még ennyi idő sem állt a rendelkezésére. Az első ellenséges harcos már az második fegyver kikapadásakor letámadta, nyomban kiütve a kezéből az egyik gépkarabélyt, persze a hősünk a másikkal még mindig fejbe verhetette. Épp a halántékán találta el a puskatussal, gyakorlatilag feltörve a koponyáját.

Immár a többiek is túl közel kerültek hozzá, nem tehetett mást, mint eldobta azt a fegyvert is, majd magához ragadta a két legkedvesebb fegyverét: a töröket. Nem csak Simon értett a késekhez, ő csupán már beteges gyakorisággal használta őket, és nem kettőt, hanem legalább húszat hordott magánál. Rex a kis számnak köszönhetően inkább megvárta egy újabb katona megérkezését, akinek az érdes ökle elől egy párdúc ruganyosságával hajolt el. A következő mozdulatával keresztülszúrta a férfi karján az első gyilkos fegyvert, aki olyan fájdalmasan kiáltott fel a fájdalmában, hogy a következő pillanatban a nyakába álló tör szinte felüdülésként hatott a környékre.

Hallotta, ahogyan a soron következő nyomoronc már a háta mögül közelít. Nem sok ideje maradt, hiszen előlről is közelített felé egy jól megtermett ori harcos. Választása nem lévén úgy döntött, a másfél hűtőszekrény méretével rendelkező nő – ezen ő is meglepődött, de vannak ilyenek – szeme közé hajította a jobb kezében lévő kést, majd hátra fordult, s szemrebbenés nélkül hajtotta végre a következő tettét. A szerencsétlen férfi pedig már a diadala mámorában úszhatott, mikor a másik, legalább tizenöt centiméter hosszú tör a mellkasába állt.

Rex olyan volt, akár egy vérengző vadállat.

Senki és semmi nem maradhatott életben a színe előtt, még a lehengető túlerőben lévő ori harcosai sem, de ezért is érdemelték ki a pokolugrók méltán a nevüket. Az elitek elitjei sosem halhatnak meg. Persze a férfi méltán ismerte már ennek az ellenkezőjét, ennek köszönhetően tudta, hogy hamar ki kell találnia valamit, ám egyetlen mentőötlet sem jutott az eszébe. A soron következő – szám szerint a

tizenhetedik – ellenfele módszeres kivégzésekor pedig már tisztán látta, hogy érkezett az elkerülhetetlen. Ismét mögé keveredett egy ori harcos.

De immár egy botfegyverrel a kezében.

Legnagyobb meglepetésére elmaradt a keserű pillanat. Bárki, vagy bármi is lőtte keresztül a kis híján eljövendő gyilkosa koponyáját, bizonyára céllal mentette meg az életét, akárcsak Jamesét. S amint a gyenge izomzatú harcos vérbefagyottan borult a halállal teli talajra, már választ is kapott a kérdésére. Hiszen ez volt az utolsó felé iramodó harcos, így már körül is nézhetett. A látvány meghökkentette.

A jobb oldaláról tüzelőknek hűlt helyét találta már, csak egyvalakin, sokkal inkább valamin akadt meg a szeme. A különös élőlény az egyik tömör fémlemez tetején tornyosult, egy ori botfegyverrel a kezében. Testalkatilag nagyon is hasonlított egy doch'té-re. Ugyanolyan érdes bőr, szinte a végletekig megegyező testfelépítés, bordák, mellkas és szemek. Ám ez a szempár vérvörösben, nem pedig zöldben úszott. S az érdes bőr olyan fekete volt, akár az éj hátborzongató közepe. A magassága sem volt épp a megszokott, valamivel meghaladta a két métert.

Rex nem tudta, hogy mi lehet ez, de egy doch'te biztosan nem. Azok koránt sem ilyen erősek és délcegek. Bátran küzdenek ugyan, de javarészt a hazai pálya előnyeit kihasználva, s nem pedig egyedül belerohanva az ellenség özönébe. Márpedig ezen különös szerzetnek nem volt egyetlen társa sem. Mégis folytatta a küzdelmet.

Hősünk nemhogy tárazni, de még pislogni is elfelejtett, mikor a koromfekete élőlény két szökelléssel termett a másik fedezéksor mögött bujdosó katonák közé, mintha nem is érdekelte volna a távolsági fegyvere. Bizonyára biztos lehetett a dolgában, vagy pedig valami eszméletlen módon volt esztelen. Akárhogy is, a férfi a sík terepnek köszönhetően még ötven méter távlatából is tökéletesen láthatta.

Megpillanthatta magát az elképzelhetetlent.

Ez a nádszál vékony, a fizikai küzdelemhez túlságosan is törekenynek tartott élőlény egy gepárd gyorsaságával termett az egyik ellenséges katona előtt, mindössze egyetlen éles szögben érkező rúgással a földre terítve az ori büszke harcosát. Egy másikuk már le is lőtte volna, ha ez a valami nem hajol el maga a lángforró lövedéke előtt, egészen a csípőjéig leeresztve a mellkasát. Ebből a helyzetből egy kígyó hajlékonyságával pattant fel, majd egy szökellésbe sem telt a kettejük közti öt méter megtétele. Bár nem kellett volna tőr, hogy megölje ezen ellenségét, mégis ekképp akart leszámolni vele. Az éles, zöldes csíkok által szabdalta fegyvert egyenesen a férfi bordái közé mélyesztve. Ekkor a legváratlanabb dolog következett.

Mindössze csak lélegzett a mögötte álló két férfi egyike, ezen kívül semmi mást nem tett. A nagyot hallásáról híres faj egyik torz változatát képviselő élőlény mégis meghallotta a fenyegetést. Hátra sem kellett néznie ahhoz, hogy beazonosítsa a helyzetét. Egyszerűen csak sarkon fordult, még azelőtt elhajítva a halálos pengét, mielőtt a vörös árnyalatú szempár a döbönt arcra meredhetett volna. Rex már csak arra lett figyelmes egy akaratlan pislantást követően, hogy egyenesen az ori katona halványkék szemei közt tornyosult az a bizonyos, zöldes penge.

De még mindig maradt egy ellenfele a lénynek, méghozzá egy veszedelmes fegyverrel a kezében. Ám ez a valami úgy kezdte megközelíteni a félelmében magát majdnem összeesínélő férfit, mintha ez nem is érdekelné. Nem telt bele sokba, máris a mellkasába érkezett egy kékes plazmalyaláb, ennyire még egy ori sem volt ostoba, sem félénk. Csupán egyetlen történés maradt el:

Az éjfélete harcra nem esett össze, sőt, még a lendületéből sem vesztett.

Két ruganyos léptet követően kirúgta a reszkető férfi kezei közül az immár sokkal kevésbé veszedelmesnek ható fegyvert, s átfogta az ellenfele tokát az érdes, szinte lehetetlenül karcsú kézfejjével. S mégis könnyű szerrel a magasba emelte az ori meghökkenett harcosát. Csupán fél karral tartotta a levegőben, mely oly vékony volt, mintha csak csont és bőr alkotná, de mégsem rezdült meg, a legcsekélyebb mértékben sem. Rex jól sejtette, mi folyik az orra előtt: egy régi vágású kivégzés.

A szerencsétlen áldozat egyre csak a vöröslő szemek közé, majd a magából zöldes árnyalatú vért folytató sérülésre, aztán ismét az ádáz tekintet felé irányozta a pillantásait. A riadt szemek egyre csak egyetlen kérést ismételgettek a még laikus szemmel nézve is másodpercre pontos halált ígérő sérülés láttán:

Ez lehetetlen... hogy... hogy lehet még életben?

S erre senki, még a már szinte mindent látott Rex sem sejtette a választ, ami nem történhet meg, az egyszerűen nem lehetséges. Shaia nem sokkal a veséje alá kapta a lövést, és kétszer olyan széles, mint ez a szerzet, de a lány mégis élet-halál közt lebeg, míg ez a valami még csak bele sem rezzen a kínjába. Az egész olyan volt, mintha csak egy modernkori doch'te terminátor szállt volna alá a jövőből, hogy az utolsó szálig leszámoljon az Ori seregével. Akárhogy is, ez egy csöppet sem változtatott a tényen, miszerint az ellenfele már biztosan belepusztul a találkozásba.

- Oly gyöngye, oly törékeny, és mégis oly büszke – harsogta a különös élőlény mély, hátborzongató hangon, majd a kisujja egyetlen rántásával elroppantotta a férfi izmos nyakát, majd elhasznált szardíniás dobozként vágta a sarokba a holttestét.

Ez után egyenesen Rex felé vette az irányt.

Ő tudta, hogy ha bármiféle módon is ártana neki, akkor biztosan nem mentette volna meg az életét, így, ha meglehetősen gyanakvóan is, de közelebb engedte. Nem tudta, nem is sejtette, hogy ez a valami milyen kedélyállapotnak örvend, ezért inkább nem akarta megszólítani. Hadd kezdje ő a beszélgetést.

- Ha nem tévedek, te a Tau'ri népét képviseled – jelentette ki a kecses, finom hang tulajdonosa, mely akár egy földre szállt angyalként hatott volna, amennyiben nincs egy ilyen zord, fekete testbe zárva. Amely szinte ontja magából a zöldes vért.

- Ez nem ilyen egyszerű, de én pont igen – felelte a férfi, meglepetten tapasztalva, hogy a hangja és a keblei alapján nő neműnek ítélt élőlény kezét nyújt neki. Nem akart ezen problémázni egy ilyen helyzetben, ezért szorosan megragadta azt. Más esetben inkább finom lett volna, nehogy kárt tegyen a vékonyka valamiben, de valami miatt ettől tartott a lehető legkisebb mértékben. Ez inkább tank, mintsem doch'te. – A nevem Rex, a társamé James. Óhm... már felkelhetsz! – fordult felé a szemeivel.

- Persze, tudtam én... – próbált mentetőzni ösztönösen.

Aztán felötlött neki, hogy vak, tehát már nem kell.

- Az én nevem hosszú, de nyugodtan szólíts Xilnek – felelte a nő, látszólag rá sem hederítve a másik férfire. Mintha észre sem vette volna, pedig igen.

- Hálásak vagyunk a segítségéért, megtudhatnám ki vagy? És egyáltalán miért mentettél meg minket? – tette fel Rex a lelkében lakozó talányok legfontosabbikjait.

- Mint mondtam Xil, ah... te nem erre érted. A népemet legtöbbször Raz'gulnak nevezik, a Doch'te biotikus módon gépesített képviselőinek. De nagyot tévednek, ha ezt a kijelentést teszik, mi nem vagyunk közönséges gépek, hanem érző lelkek. Már évszázadok óta képesek vagyunk önállóan is szaporodni, minden módosítást genetikai módon is átörökítve. Tehát egy önálló faj vagyunk, akárcsak ők. Téged azért mentettelek meg, mert láttam, ahogy küzdél. Egy igazi harcos vére folyik az ereidben. Méghozzá olyané, amilyen a néped csak kevés képviselőjében. Kár lenne azért, aki tizenhetet is megöl a fajtájából, mielőtt bajba kerülhetne. Ami azt illeti, a ti népetek képesek vakon is küzdeni? – fordult immár James felé.

- Sajnos nem – felelte szomorúan Rex a társa helyett is.

- Akkor már nem lesz a hasznunkra. Végezzünk vele, amíg megtehetjük.

- Tessék?! – csattant fel Vega oly idegesen, mint csak kevésszer az életében.

- Erről szó sem lehet – rázta a fejét Rex. – Ő társam, úgy kell óvnom, akár a testvéremet. Együtt megyünk el az óvóhelyig, veled, vagy nélküled.

- Az óvóhelyig? Hát akkor ti is a meglehetősen törékeny testvéreim módszerét választjátok: kitarotok, az erősítés megérkezéséig. Nekem elhiheted, a mi népünk már egyetlen hajót sem küldhet ide, elvégre nemsokára mi jövünk majd, s akkor minden elérhető hajónkra szükségünk lesz. És ti... titeket eddig sem érdekelt ez a hely. Most miért lenne másképpen? Bár amilyen logikátlanul próbáljátok menteni egymást... bármi megtörténhet. Legalább valamiféle hasznod lenne ebből, bármiféle.

- Megmarad a becsületem – sziszegte Rex a fogai közt, egyre idegesebben. Kezdte megérteni, hogy miért gyűlölik ennyire ezt a népet. Nekik csak a logika van, mintsem bármiféle érzelem. A szaporodás sem a szimpátia, hanem a genetika érdeke.

- Akkor sok sikert a világ leghaszontalanabb dolgával, mert én oda nem tolom a képemet, az egyszer biztos. Különösen egy vak emberért nem.

- Ez az ember Alexander Haigen öccse, aki nélkül ez a galaxis elveszett. Te is tudod, hogy az öreg beleroppanna még egy családtag elvesztésébe, és akkor mi, a Tau'rik kénytelenek leszünk továbbállni. Te is tudod, hogy a mi hajóink nélkül ez a galaxis elveszett. Eddig mi és csakis mi tudtunk győzedelmeskedni az Ori felett.

- Milyen kár, hogy mi már nem érdeklünk benneteket. Harminckét hajó a százak, ha nem ezrek közül, de sebaj, legalább tettetek „*valamit*” – hangsúlyozta a szót gúnyosan, rávilágítva a keserű tényre, miszerint a Birodalom csak is kizárólag politikai érdekekből kelt e világ védelmére, mintsem bajtársiasságból. – De átgondoltam a dolgot, mégis elkísérlek titeket. Ha érte nem küldenek valamiféle menőhajót, akkor senkiért sem – fejtette ki egyértelműen az álláspontját, majd megindult az úttesten.

Legalább van gerince, ha nanitokból is – visszhangzott a férfi tudatában.

Út közben a harcok éktelen robaja mind hevesebbé és féktelenebbé vált, ez méltán jelezte, hogy a kormány még nagyon is játékban volt. Sőt az utcai harcok még a

minden bizonyal lehengerlő túlerő ellenére is csak most érték el a tetőpontjukat. Ha minden jól alakul, elég sokáig kihúzhatják abban a bunkerben. Út közben egyre csak a már szinte alig látható mértékben vérző seb felé csúszott a férfi tekintete. Egyszerűen nem értette, hogy lehetséges ez.

- Csak a szívem, a felső szívem. Amíg a másoknak nem esik bántódása, rendben leszek. Még jó, hogy az én törzsemen alkalmazták ezt a kis apróságot. Nagy bajban lennék, ha akkor csak egy szívem lett volna.

- De... ez nem csak a szíved érte, mi más „*extráid*” vannak még?

- Úgy érted, a ránk alapvetően jellemző infravörös látáson, hatszorosan megnövelt izomerőn, csontszilárdságon, másfészeres agykapacitáson és lassított anyagcserén kívül? – a hitetlenkedő férfi némán bólintott. – A törzsem vére gyorsabban alvad és a szervezetünk még akkor sem adja fel, ha a vértartalékai háromnegyedét elveszíti.

- Akkor csak azt nem értem, miért vesztettetek eddig minden esetben, amikor szembekerültetek a doct'ével, egyáltalán miért nem irtottak ki titeket?

- Egy háborúban első sorban mindig a számok és nem a harctudás dönt. A népem egy tagjára húsz jut belőlük, és csak azért vagyunk még életben, mert az az egy úgy küzd, mintha másik tíz lenne. Hiába akarnak mindenáron lemészárolni minket, félnek, túlságosan is nagy árat fizetnének – felelte a nő vegyes érzelmekkel. – Azok a háborúk pusztítók voltak és kegyetlenek, de egyúttal büszkék. A népük legdicsőbb korszakait és diadalait hordozzák magukban, napjainkig.

- És miért akarják mindenáron megölni a néped? – folytatta a kíváncsiskodását Rex Ő csak nagyon keveset hallott róluk. *Ideje bepótolni a lemaradást.*

- Még a puszta létünket is tiltja a vallásuk – felelte immár keserűen. Sosem értett egyet azzal, hogy csak az juthat a túlvilágra, ki természetes úton fogant és a génjei nem estek át mesterséges módosításokon. Hiszen neki sosem volt választása. Biotikusnak született és, ha igazat mond a Szent Könyv, akkor ő már akkor kárhozatra ítéltetett az egész fajával együtt, amikor meglátta a napvilágot a gépies szemeivel.

- Megértem, régebben nálunk is voltak ilyen problémák.

- És ti hogyan orvosoltátok őket? Hátha mi is találnánk egy békés megoldást az együttélésre, mert lassan úgy tűnik, sosem jutunk tovább az egymás gyűlölettel teli megtűrésénél. Már ha bármelyikünk is túléli ezt a háborút.

- Nálunk vallásszabadság van, immár évszázadok óta mindenki azt hisz, amit akar, és nem lehet felelősségre vonni érte. James például csak egy istenben hisz, én meg legalább ötben. Mindkét vallás az egekig ellentmond a másoknak, de ez nem jelent problémát, mert nálunk a jelen számít, az élet. Nem az, ami utána van.

- Nos, ehhez nekünk még kellene egy kis idő – *úgy néhány tízezer év...* – ám akkor miért nem fejlesztettétek még fel magatokat? Vagy talán azt minden létező vallásotok tiltaná? Elvégre ezt még mi is képesek voltunk meglépni.

- Nálunk a nép az oka, túlságosan is rettegnek a folyamattól, ezért a Tanács minden alkalommal leszavazta, amint előkerült. A Császár meg... bár mostanában a nép akarata nem igazán foglalkoztatja, de őt sem boldogítja a lehetőség. Én néha úgy érzem, a több száz éve folyó horrorfilmeknek is közük van ehhez. Mintha minden

generációt arra nevelné a TV, hogyha valakiben drótok vannak, ki akarja irtani a normális embereket. Persze ez csak a saját elméletem.

- Nem érdekli a nép? – ez szúrt szemet leginkább a nő számára. – Eddig a Tau'ri Birodalom nem a lakosai szavától függött? Nem a sok ezer különféle kultúra közti kölcsönös megegyezések tartották össze? – mindkét férfi hümmögött egyet, eztán rábólintott. – Nektek aztán hosszú életű államotok lesz...

- Úgy mondd, mintha a Császárnak lenne más választása. Jelenleg a „drágalátos” nép azt akarja, hogy adjuk fel mind a négy galaxist és széledjünk szét a csillagokba, mielőtt az ellenségeink kényszerítenek rá miket ugyanerre. Csak annyit tudnak, hogy ez háború már megnyerhetetlen, de azt már nem látják, mi történne, ha futnánk.

- Utánatok mennének és befejeznék a munkát – szögezte le a nő a teljesen nyilvánvalót. Ez a kártya csak akkor működik, ha az ellenséges faj vagy fejletlenebb, vagy halottnak hisz. Itt egyik sem áll fenn. – Hogy nem láthatják ezt...

. Szerintem... – kezdett volna bele a mondandójába Rex, ám Xil az első szó hangzatakor megtorpant, majd egy különös kézmozdulatot tett.

- Kevesebb szó, több lépt. Még csak az kell, hogy ezért szúrjanak ki – szögezte le a hirtelen fakadó álláspontját, majd tovább indult.

A következő fél óra nem tartogatott kellemetlen meglepetéseket a kis csapat számára, az Ori egyszerűen nem merészkedett ilyen közel a bunkerhez. A minden bizonnyal lesben álló doch'te harcosok pedig szó nélkül továbbengedték őket, anélkül, hogy felfednék a helyzetüket. A gondok csak a széles bejárati ajtó elérésekor kezdték meg a kibontakozásukat. Rex már a romos tájon ácsorgó örök ábrázatán láthatta volna, hogy itt nagyon nem stimmel valami. Mégsem vette észre.

- Mit keresel itt, korcs? – förmedt rá Xilre a város alighanem egyetlen (nagyjából) épnek nevezhető pontjára vigyázó doch'ték egyike.

- Csak elkísért minket – próbálta elejét venni a vitának James, mielőtt az újdonsült megmentőjük valami rendkívül meggondolatlan tette szánná el magát.

Persze már rég elkésett, egy raz'gul ezt nem tűrheti szó nélkül.

- Korcs?! – csattant fel élesen, háromszor olyan hangosan, mint eddig megszokhatták tőle. Tudta, hogy a meglehetősen törékeny testvérei siketek, akár a bot. – A flottánk harmadát áldoztuk fel értetek, én mindent s mindenkit elvesztettem, akit valaha ismertem, és még a szívemet is elvitte egy lövedék. Erre te ezzel illetsz?

- Igen, sajnós nem áll módomban levágni a fejedet és kitűzni egy karóra – felelte az őr széles mosollyal az arcán. – A parancs, az parancs – a hozzá állását a két földi férfi nem igazán értette. Nem tudták a tény, miszerint az elmúlt háromezer év folyamán, ha egy raz'gult kibevezett egy sugárfegyver, azt szinte minden esetben egy doch'te tartotta, s ez fordítva sem esett másképpen – persze a drákok és más népek egy nyúlfarknyi listájának kivételével. Ezekre sokkal kevésbé emlékeztek.

- Csodálnám, ha egyáltalán meg tudnád mozdítani a holttestemet – gúnyolódott egy kicsit Xcil. – Mond csak, nem nehéz neked az a fegyver? Mintha már remegne is a kezed... Tudod, ha mi nem megyünk be, az nagyon rossz ómen lesz.

- Most, hogy mondd. Ez a parancsszegés szóról-szóra hívogatóbb ötletnek tűnik.

James, ha nem is láthatta, de azt tisztán hallotta, hogy mindkét ór felröhög, majd élesíteni kezdte a fegyverét. Nem igazán érdekelte őket az ellenfelük elsöprő fölénye, tehát más doch'te harcosok is lehettek a közelben. Ugyan nem ismerte egyik fél vérmérsékletét sem, de inkább nem akart kockáztatni.

- Nem szeretem hangoztatni, de én vagyok James Haigen, Alexander öccse. Ha ő megtudja, hogy itt leltem menedéket, még egy kisebb armadát is hajlandó lesz ideküldeni, ami megmentheti az egész fajotokat. Szóval bemegyünk, és kész.

Fél perc múlva már a komplexumban is voltak.

Hőseinket alaposan megbámulták a benn lévő kétségbeesett, sebesült népek. Rex számára hamar feltűnt, hogy itt első sorban civileket és súlyosan sebesült katonákat bújtatnak, mintsem egy ütőképes hadsereget. A koszos falak, az egyre csak roskadozó mennyezet, és az elviselhetetlen bűz méltán sejtette, errefelé csak nehezen kaphatnak orvosi segítséget. Ám az előtér felmérése közben egy váratlan felfedezést tettek.

- Rex, hát idetaláltak! Már azt hittük, hogy odavesztetek – törte meg Kate ezúttal mindennél kedvesebbnek ható hangja a megannyi jajveszékelő doch'te kétségbeejtő morajlását. A férfi örömmel tapasztalta a nő épségét, valamint Shaia még mindig étellel teli arcát. Ő a földön feküdt, egy vastag pokrócszerűséggel körbetekerve.

- Hogy van? – hangzott az aggodalommal teli kérdés a férfi szájából.

- Elvégezték rajta egy kisebb műtétet, aztán összevarrták és bekötötték a sebet. Azt mondták, hogy biztosan rendbe fog jönni, aztán visszatoldostak minket ide, hogy elég hely lehessen a többi betegnek. Viszont még mindig nagyon gyöngö.

- Jól vagyok – szólalt meg Shaia meglepő módon, és már a sárgás tekintetén is tisztán látszott, sokkal jobban van már. Túljutott az élet és halál közti kétes peremen, és már csak egyetlen dologra van szüksége: némi pihenésre, no meg időre.

Rex eleinte meglepődött rajta, hogy mindez ily rövid idő alatt végbement, amikor egy bal láb nélkül maradt egyén rothadó teste felett kellett átlépnie az imént. Elvégre ritka, ha egy nép sokkal több figyelmet fordít egy másikra, mint a sajátjára. Aztán két fegyveres közeledtére lett figyelmes a háta mögül. Megfordulva látta a kezeik közt szorongatott hatalmas sugárfegyvereken, valamint az arcuk merő ábrázatán:

Ezek hivatásos doch'te harcosok, akik bizonyára miattuk fáradtak ide.

- Maguk is Pokolugrók? – törte meg végül az egyikük a kínos pillanatot az egyikük. Feltehetően ő lehetett a magasabb rangú, hisz teljesen más, jóval fényesebb jelvény ékeskedett a szürkés egyenruháján. Egyértelműen jelezve, hogy több tiszteletnek örvend a jóval soványabb és gyámoltalanabb társánál.

- Igen, ugyanabban az osztagban szolgálunk.

- Áh, akkor tudnak harcolni, most nagy szükség van az önökhöz hasonlókra! – ekkor a bekötött szemű egyén felé fordította a smaragdzöld szemeit. – Hát magának mi a baja, miért nem veszi le azt a fehér valamit?

- Megvakultam – jelentette ki James keserűen, igen rosszállónak találva a kérdést.

- Akkor jöjjön velem...

Fél órával később:

James nem tudta, hogy milyen hosszan volt eszméletlen, csak azt sejtette, immár minden merőben más lesz. S mikor eljött a pillanat és felnyitotta a szemeit, a látvány valósággal ledöbbsentette. Ugyanis újra látott, visszakapta, amit elvesztett.

Minden a legapróbb részletekig kirajzolódott előtte, tisztán látta Rex borostás arcát, a két doch'te orvos fakéregszerű ábrázatát, valamint egy vöröses árnyalatú szempárt. Ha Xilről nem tudta volna, hogy barát, menten kitörte volna a nyakát a riadalmában, qmi legalább egy ütem erejéig megállította a szívét.

- Hány ujjamat mutatom? – kérdezte kíváncsian Rex.

- Honnan tudjam? Hátratetted a kezed! – nevetett fel, tréfásan felfogva viccet.

- Visszatért – mosolyodott el társa jóízűen, majd az egyik orvos nyomban egy kis, tükörszerű tárgyat tolt Vega képébe. Ott jól látta az arcvonásait, a reggel még frissen borotvált arcát, valamint a két tökéletes állapotban lévő szemet, annak vöröslő retináival egyetemben. Úgy festettek, akárcsak egy raz'gul szemei.

- Némi kalibrálással a szín is a régi szemekére állítható, de most már vissza kell térnünk a többi beteghez. Különös, hogy a ti orvostudományotok még nem ültette a gyakorlatba a gépi szemeket, mikor azok annyi problémát oldhatnának meg. Minden esetre, nem kell tartania a kilökődéstől, vagy a mellékhatásoktól, ezeket a szervezete mostantól úgy kezeli, akár az előzőeket – ezután némi hallgatás következett, afféle hatásszünetképp, mintha James reakcióját figyelnék. – Most már felkelhet!

A férfi hamar felpattant a műtési asztalról, az érzéstelenítőknek hála egyáltalán nem érzett fájdalmat a földi végletekhez képest igencsak rövid műtétet követően. Valami azt sugallta neki, hogy ez a fondorlatos nép jóval a sajátja felett jár az orvostudomány csodákkal teli mezején. A szeme színe ezúttal nem igazán érdekelte.

Örült, hogy bármit is láthat a történetek után.

Ennek ellenére, számos kérdés kavargott az elméjében, melyeket mindenképp fel szeretett volna tenni. Mint például az, mely szerint egy EMP hazavágja-e az alig egy percre visszahódított világát – egyébként nem –, de ezt már valószínűleg sosem tudja meg. Ugyanis a következő pillanatban egy ádáz kép töltötte be a bunker valamennyi holografikus kijelzőjét. Egyetlen sorsdöntő dolog volt ez.

James eddig nem igazán étette, mi szerepe lehet a város vonala mellett húzódó, több ezer méter mély szakadéknak – amelybe csoda, hogy nem fordult bele néhány, a perem közelébe épített felhőkarcoló –, de úgy tűnik, az Ori mégis talált benne egy lehetőséget. A férfi el sem hitte, az a romboló milyen könnyedén fel tudott suhanni a tátongó sötétségből, egészen a hatalmas város metropoliszának szintjére.

A következő pillanatban – mikor az ellenséges hajó tökéletes löállásba ért – mintha megszakadt volna a mindenség. A burkolaton található ormótlan lövegek sokasága egyként fordult rá a célpontjaira, majd kezdte ontani a sárgás plazmaözön ádáz rengetegét. A halál immár szünet nélkül sújtott le az egykor büszke településre. Nem volt felhőkarcoló, mely ne hasadt volna bele menten a felé zúdított lángözönbe.

Sokuk egyszerűen csak kettéhasadt a hatalmas robbanás pillanatában, mintha csak hurkapálca lett volna, ám akadt, mely túlélte az első találatot és csak a másodikat követően roskadt össze. Jamesnek nem kellett egy admirális szeme hozzá, hogy tudja:

Ez csak egyetlen dolgot jelenthet.

Az Ori élve akarja a doch'tét, megtörten, de nagyon is elevenen. Másképpen felülről, és nem oldalról bombáznák a várost, hiszen így csak a magasban lévők és a talajon megbúvók kerülnek csávéba. De az ilyen földalatti komplexumok, mint az övék, bizonyosan sértetlenül vészeli majd át az egészet. Azt már senki, még ő sem tudhatja – Adrián kívül –, hogy mi lesz az ellenség következő lépése. Abban viszont teljesen biztos volt, miszerint jobb, ha meghúzzák magukat egy időre.

Hátha valaki mégis megmenti őket.